

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 631/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č.k. 39Er/2846/2013 z 25. októbra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. marca 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu spotrebiteľa podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie uznesením exekučného súdu, ktoré žiada zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Okrem toho žiada finančné zadostučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

II.

2. Sťažovateľka bola ručiteľkou zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzavretou medzi dlžníkom a [REDAKOVANÉ] ako veriteľom, ktorý pohľadávku z tejto zmluvy postúpil na obchodnú spoločnosť, ktorá si na okresnom uplatnila proti sťažovateľke nárok na zaplatenie 18 313 eur s príslušenstvom. Aj napriek sťažovateľkou vznesenej námietke premlčania okresný súd žalobe rozsudkom z 29. novembra 2012 vyhovel a potom, ako sťažovateľka proti nemu nepodala odvolanie, nadobudol 8. januára 2013 právoplatnosť. Na jeho podklade bolo proti sťažovateľke ako povinnej 8. októbra 2013 vydané poverenie na vykonanie exekúcie.

3. Sťažovateľka podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená, podala 10. marca 2014 návrh na odklad exekúcie, čo odôvodnila tým, že proti rozsudku okresného súdu, ktorý je exekučným titulom, podala návrh na povolenie obnovy konania. Jej návrh na odklad

exekúcie bol uznesením okresného súdu z 22. januára 2015, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, zamietnutý. Proti tomu podala sťažovateľka 20. februára 2015 odvolanie, ktoré malo za následok to, že rozhodnutie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom sa zo zákona zrušilo. Následne okresný súd zistil, že návrh sťažovateľky na obnovu konania z 3. marca 2014 bol uznesením okresného súdu z 27. júna 2018 odmietnutý, toto uznesenie bolo na odvolanie sťažovateľky potvrdené uznesením krajského súdu z 30. augusta 2018 a proti tomuto podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté.

4. Okresný súd namietaným uznesením návrh na odklad exekúcie zamietol, keď dospel k záveru, že nie je možné očakávať zastavenie exekúcie. Odmietol tvrdenia sťažovateľky o tom, že postupoval v rozpore so zákonom, keď vydal poverenie na vykonanie exekúcie, keďže bol viazaný právoplatným rozsudkom z 29. novembra 2012, ktorý nebol oprávnený preskúmať, a to ani v prípade, že žalovaným je spotrebiteľ, keďže to Exekučný poriadok v znení ku dňu začatia exekúcie neumožňoval a sťažovateľka v pôvodnom konaní vystupovala ako ručiteľka. K ostatným námietkam sťažovateľky uviedol, že ide o námietky, ktoré sa týkajú správnosti exekučného titulu, ktoré sťažovateľka mohla uplatniť odvolaním proti rozsudku.

III.

5. Sťažovateľka namietanému rozhodnutiu vyčíta, že bolo vydané až potom, ako bolo rozhodnuté o jej návrhu na povolenie obnovy konania. Výklad okresného súdu považuje za protirečivý a formalistický, a to najmä preto, že iné súdy pri podaní návrhu na obnovu konania povoľovali odklad exekúcie. Podľa sťažovateľky jej súd ako spotrebiteľke neposkytol súdnu ochranu, keďže v pôvodnom konaní namietala premlčanie pohľadávky. Ďalej poukázala na to, že okresný súd pripustil existenciu dvoch exekučných titulov na tú istú sumu v neprospech dvoch povinných osôb, keďže proti dlžníkovi, za ktorého ručila, bol vydaný zmenkový platobný rozkaz, čo je v rozpore s požiadavkou stability právneho poriadku a vedie k množeniu exekučných titulov.

IV.

6. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

7. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ochranu pred takým výkladom zákonov, ktoré obsahujú zjavné omyly či právne chyby. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namieta uznesenie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na odklad

exekúcie, keď zistil, že jej návrh na povolenie obnovy proti exekučnému titulu bol právoplatne odmietnutý a proti rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie. Z toho zistenia okresný súd vyvodil to, že nemožno očakávať, že exekučné konanie bude zastavené.

8. Tento záver okresného súdu nevykazuje žiadne znaky možnej skutkovej chyby, keďže vychádza z aktuálneho stavu konania, ktorým sťažovateľka odôvodňovala svoj návrh na odklad exekúcie. Takýto, i keď priet'ahmi v konaní poznamenaný postup, však nemožno považovať za porušenie sťažovateľkou uvedených základných práv. Rovnako záver okresného súdu, ktorý je výsledkom použitia § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorého sa dovoľáva aj sťažovateľka, nevykazuje žiadne prvky zjavného právneho omylu, keďže zo zistenej skutočnosti spočívajúcej v tom, že jej návrh na povolenie obnovy bol právoplatne odmietnutý, možno vyvodiť záver o tom, že nemožno očakávať zastavenie exekúcie, keďže nemožno očakávať to, že by bol exekučný titul zrušený. To platí o to viac, že aj námietka premlčania vznesená sťažovateľkou bola v rozsudku, ktorý je exekučným titulom, vyhodnotená ako nedôvodná. Už len z toho je zrejmé, že sťažovateľkou tvrdené skutočnosti by nemali viesť k povoleniu obnovy konania, a teda k zrušeniu rozsudku, na podklade ktorého prebieha exekúcia. Čo sa týka zistenia sťažovateľky, že proti dlžníkovi, za ktorého ručila, bol vydaný v rovnakom právnom vzťahu zmenkový platobný rozkaz, treba uviesť, že sťažovateľka túto námietku v exekučnom konaní vôbec nevzniesla, a preto uvedenie tejto skutočnosti v konaní pred ústavným súdom nie je spôsobilé viesť k záveru, že namietané rozhodnutie je v rozpore so sťažovateľkou uvedenými základnými právami, ktorých porušenie namieta. Okrem toho toto zistenie nemá nič spoločné s dôvodnosťou odkladu exekúcie, keďže sa vôbec netýka právneho postavenia sťažovateľky.

9. Čo sa týka námietky porušenia čl. 38 charty, treba uviesť, že toto ustanovenie, podľa ktorého politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa, obsahuje zásadu v zmysle čl. 52 ods. 5 charty, podľa ktorého ustanovenia tejto charty, ktoré obsahujú zásady, môžu byť vykonávané legislatívnymi a exekutívnymi aktmi prijatými inštitúciami, orgánmi, úradmi a agentúrami Únie a aktmi členských štátov, ak tieto vykonávajú právo Únie, pri výkone svojich príslušných právomocí. Možno sa ich dovoľávať pred súdom len na účely výkladu a preskúmania zákonnosti týchto aktov. Argumentácia sťažovateľky je postavená na tom, že čl. 38 charty je základom jej ústavnej sťažnosťou uplatniteľného práva na ochranu spotrebiteľa. Tak tomu nie je, keďže ustanovenie tohto článku charty je príliš neurčité na to, aby viedlo k bezprostrednému poskytnutiu subjektívneho práva. Prípadné právo na ochranu spotrebiteľa v súdnom konaní možno prednostne vyvodiť len z čl. 47 charty, ku ktorému má čl. 38 charty len doplnkový význam.

10. Z uvedeného vyplýva, že napadnutým rozhodnutím nedošlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv, a preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu